

Sygn. akt III K 967/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Jabłoński

Protokolant sądowy – Aneta Sobiepanek

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2014r.

sprawy

J. G., s. Z. i H., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 lipca 2013r. w W. na ul. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określonym w art. 22 ust. 1 i 4 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki S. (...) nr rej (...) na skutek nie zachowania szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać przez co doprowadził do zdarzenia z motocyklem marki A. (...) o nr rej (...) (...) kierowanym przez P. B., w wyniku czego nieumyślnie spowodował u kierującego motocyklem naruszenia czynności narządu ciała lur rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni, w rozumieniu art. 157 § 1 kk w postaci złamania kości główkowatej i haczykowatej nadgarstka lewego, złamania paliczka środkowego palca III ręki lewej, podwichnięcie stopy w stawie C., rany szarpanej podudzia lewego

tj. o czyn z at. 177 § 1 kk

orzeka:

I. na podstawie art. 66 § 1 i §2 kk oraz art. 67 §1 kk postępowanie karne przeciwko J. G. warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby;

II. na podstawie art. 629 §1 kpk obciąża oskarżonego opłatą w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych oraz kosztami postępowania w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt III K 967/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 kwietnia 2014 roku

Na podstawie zebranego materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lipca 2013 roku, między godziną 7:30 a 8:00 J. G. jechał swoim samochodem marki S. (...) o numerach rejestracyjnych (...) ulicą (...) w kierunku od ul. (...) do Al. (...). Warunki drogowe były dobre, natężenie ruchu średnie do dość dużego. Ulica (...) zbudowana jest z dwóch jezdni jednokierunkowych rozdzielonych pasem zieleni. Jezdnia, którą poruszał się oskarżony posiada wyznaczone trzy pasy ruchu, z czego prawy pas oznaczony jest znakiem (...). Pojazd kierowany przez J. G. jechał środkowym pasem ruchu. W tym samym czasie prawym pasem ruchu jechał ze znaczną prędkością motocyklem marki A. P. B.. Znajdując się na wysokości posesji numer 3a J. G. stwierdził, iż

musi uzupełnić paliwo. W tym celu zwolnił do ok. 20 km/h i chciał skręcić na prawy pas ruchu, a potem zjechać na stację benzynową. Włączył kierunkowskaz i nie upewniwszy się, że może bezpiecznie wykonać ten manewr, zaczął skręcać. Motocyklista jadący prawym pasem ruchu, aby uniknąć zderzenia próbował odbić w prawo, ale bezskutecznie. Samochód S. (...) uderzył prawym bokiem w lewy bok motocykla. Motocykl odbił się w prawo, najeżdżając na pylon odblaskowy ze znakiem C-9, uszkadzając go. Kierujący motocyklem P. B. upadł na pobocze, był przytomny. Zatrzymało się kilku kierowców, aby udzielić mężczyźnie pomocy.

W wyniku wypadku P. B. odniósł obrażenia w postaci złamania kości główkowej i haczykowej nadgarstka lewego, złamania paliczka środkowego palca III ręki lewej, podwichnięcia stopy w stawie C. i rany szarpanej podudzia lewego, to jest obrażenia, które spowodowały naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni. Na miejsce wypadku została wezwana policja. Funkcjonariusze policji zbadali uczestników wypadku na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, J. G. – wynik 0,00 mg/l, P. B. – wynik 0,00 mg/l.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień J. G. (k. 37-38), zeznań P. B. (k. 15-16), zeznań świadka M. B. (k. 28), zeznań świadka W. F. (k. 29-31), zeznań świadka D. S. (k. 32v), szkicu (k. 4), protokołu oględzin miejsca wypadku (k. 5-6), protokołu oględzin pojazdu (k. 7-10), protokołu użycia alkometru (k. 11-12), opinii sądowo-lekarskiej (k. 22), karty karnej (k. 40).

Oskarżony przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w dniu 18 lipca 2013 roku rano wracał ze szpitala przy ul. (...). Jadąc ul. (...) postanowił skręcić w prawo, na stację benzynową. W lusterku widział tylko jadący w oddali autobus. Jako, że po bus pasie mogą jeździć tylko karetki, autobusy i taksówki, a żadnego z tych pojazdów nie było, zaczął skręcać. W tym momencie zderzył się z jadącym prawym pasem jezdni motocyklistą, którego wcześniej nie zauważył. Oskarżony dodał, iż prawo jazdy posiada od 1960 roku, wie jak zachować się w sytuacji zmiany pasa ruchu, nigdy nie miał wypadku drogowego, a rok wcześniej brał udział w kolizji drogowej (otrzymał mandat i 6 punktów karnych).

Sąd dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługiwały na obdarzenie ich pełnym walorem wiarygodności, nawet w sytuacji, gdy nie przyznał się on do winy. Wyjaśnienia J. G. jako pełne, jasne i rzeczowe są zgodne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonego P. B., z zeznaniami świadków: M. B. W. F. i D. S.. Jednocześnie korespondują one z dokumentami zaliczonymi do materiału dowodowego w postaci szkicu, protokołu oględzin i opinii. Tym samym Sąd nie znalazł żadnego powodu, dla którego miałyby odmówić im wiary.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego P. B.. Pokrzywdzony szczegółowo opisał wypadek, w którym uczestniczył. Jego zeznania są logiczne, spójne. Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności, w szczególności, gdy pokrywają się z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd dał wiarę również zeznaniom bezpośrednich świadków zdarzenia: M. B., W. F. i D. S.. Świadczyli oni, że widzieli całe zdarzenie i zatrzymali się, aby udzielić pomocy pokrzywdzonemu, wezwać policję. Jako osoby zupełnie obce dla oskarżonego nie miały żadnego interesu w tym, aby składać zeznania na jego niekorzyść. Tym samym Sąd uznał, iż zasługują na obdarzenie ich wiarą. Wyjaśnienia oskarżonego, zeznania pokrzywdzonego i świadków posłużyły Sądowi do ustalenia stanu faktycznego i razem wzięte w pełni oddają obraz sytuacji, która miała miejsce w dniu 18 lipca 2013 r.

W opinii biegłego z zakresu medycyny obrażenia, jakich doznał pokrzywdzony (złamanie kości główkowej i haczykowej nadgarstka lewego, złamanie paliczka środkowego palca III ręki lewej, podwichnięcie stopy lewej w stawie C., rany szarpane podudzia lewego) powstały w okolicznościach podanych przez pokrzywdzonego. P. B. doznał średniego uszczerbku na zdrowiu w postaci naruszenia czynności narządu ciała, innego niż określone w art. 156 kk, trwającego powyżej siedmiu dni.

Autentyczność i wartość dowodowa pozostałych dokumentów postaci: szkicu miejsca wypadku, protokołu oględzin miejsca wypadku, protokołu oględzin pojazdu S. (...), protokołu oględzin motocykla marki A., protokołów użycia

alkomatu również nie budziła wątpliwości Sądu. Dokumenty te sporządzono w przepisanej prawem formie przez uprawnionego do tego organu. Pozwoliły one pełniej ustalić okoliczności niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

J. G. został oskarżony o to, że w dniu 18 lipca 2013 r. na ul. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 22 ust. 1 i 4 ustawy prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki S. (...) nr rej. (...) na skutek nie zachowania szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustąpienie pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, przez co doprowadził do zderzenia z motocyklem marki A. o nr rej. (...) (...) kierowanym przez P. B., w wyniku czego nieumyślnie spowodował u kierującego motocyklem naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni, w rozumieniu art. 157 § 1 kk, którym to czynem wyczerpał dyspozycję art. 177 § 1 kk.

W świetle zebranych w sprawie dowodów w postaci zeznań świadków, opinii biegłego i pozostałych wyżej wymienionych dokumentów, fakt popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, a także okoliczności jego popełnienia i wina oskarżonego, nie budzą wątpliwości. Wszystkie dowody zebrane w sprawie, którym Sąd dał wiarę, składają się na jasny, logiczny i spójny obraz sprawy i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, że wykazane nimi działanie oskarżonego wyczerpuje podmiotowe i przedmiotowe znamiona zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 177 § 1 kk.

Czyn z art. 177 § 1 kk polega na tym, że sprawca narusza zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wskutek czego nieumyślnie powoduje u innej osoby obrażenia ciała o znamionach z art. 157 § 1 kk.

Pojęcie zasad bezpieczeństwa obejmuje zasady skodyfikowane przede wszystkim w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (dalej również jako: pr.r.d.).

Artykuł 3 powołanej ustawy stanowi, iż uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo - gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spójność lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lipca 1976 r. orzekł, iż każdy kierowca jest zobowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należytą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymania się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć. Wiąże się z tym między innymi obowiązek baczności i ciągłego obserwowania całej jezdni, zmniejszenia szybkości jazdy do bezpiecznej w warunkach ograniczonej widoczności (włącznie z całkowitym zaprzestaniem kontynuacji jazdy w razie utraty możliwości obserwacji jezdni), rezygnacji z wyprzedzania, omijania i wymijania innych uczestników ruchu drogowego w niesprzyjających takim manewrom warunkach drogowych, a zwłaszcza powstrzymania się od używania napojów alkoholowych (VI KRN 135/76). Natomiast art. 22 ust. 1 pr.r.d. stanowi, iż kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Szczególna ostrożność jest kwalifikowaną postacią ostrożności, tzn. podwyższoną do granic gwarantujących skuteczność reakcji, przede wszystkim w przypadku zmieniającej się nieoczekiwanej sytuacji na drodze. W tej sytuacji szczególna ostrożność polegać powinna na upewnieniu się, czy można dokonać zmiany pasa ruchu bez utrudnienia ruchu lub spowodowania jego zagrożenia. Kierujący pojazdem musi być na tyle uważny, by zdążyć zaniechać zmiany pasa ruchu, gdyby jego kontynuowanie stwarzało zagrożenie dla ruchu drogowego lub zmuszało innego uczestnika ruchu do podjęcia innego manewru obronnego. Wymaganie zachowania szczególnej ostrożności przez zmieniającego kierunek jazdy nie oznacza, że w razie zaistnienia wypadku w czasie wykonywania tego manewru zawsze odpowiedzialność za jego powstanie spada na dokonującego zmiany kierunku jazdy. Jest ona wyłączona w przypadku, gdy przyczyną jego nastąpienia jest nieprawidłowe zachowanie się innego uczestnika ruchu.

W niniejszej sprawie oskarżony J. G. kierując samochodem osobowym marki S. (...) nie zachowując szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustępując pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na

który zamierzał wjechać, doprowadził do zderzenia z motocyklem P. B.. W konsekwencji przyjąć należało, iż to nieprawidłowe zachowanie oskarżonego było bezpośrednią przyczyną wypadku, brak natomiast było jakichkolwiek dowodów, które wskazywałyby na to, iż pokrzywdzony w jakikolwiek sposób przyczynił się do wypadku. Wykluczają to zarówno zeznania samego pokrzywdzonego, zeznania bezpośrednich świadków zdarzenia orza wyjaśnienia oskarżonego. P. B. w określonej sytuacji zgodnie z funkcją zasady ograniczonego zaufania (art. 4 pr.r.d) miał prawo przypuszczać, że inni uczestnicy ruchu będą stosować się do przepisów, w tym obowiązku poruszania się swoim pasem ruchu, uprzednio sygnalizując chęć jego zmiany i ustępując pierwszeństwa poruszającym się tam pojazdom.

Samo naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 177 § kk, może rodzić wyłącznie odpowiedzialność za wykroczenie opisane w art. 86 kodeksu wykroczeń. Dla popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wystąpienia u innej osoby obrażeń ciała określonych w art. 157 § kk (naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1, trwający dłużej niż 7 dni). Skutek ten w niniejszej sprawie wystąpił, gdyż urazy, których doznał w wyniku wypadku P. B. (złamanie kości główkowej i haczykowej nadgarstka lewego, złamanie paliczka środkowego palca III ręki lewej, podwichnięcie stopy w stawie C. i rana szarpana podudzia lewego) w opinii biegłego z zakresu medycyny stanowiły obrażenia, które spowodowały naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 kk.

Występek stypizowany w art. 177 § 1 od strony podmiotowej charakteryzuje się nieumyślnością. Sprawca nie ma zamiaru spowodowania opisanego wyżej skutku, jednakże powoduje go wskutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo iż możliwość taką przewidywał albo mógł przewidzieć (art. 9 § 2 kk).

Niezależnie od tego, iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego nie budziły wątpliwości, w ocenie Sądu zachodziły przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania w stosunku do oskarżonego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaistniały wszelkie przesłanki o charakterze materialnym i formalnym, pozwalające na skorzystanie w stosunku do oskarżonego J. G. z instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Oskarżony jest bowiem osobą starszą (76 lat), nie karaną, dotychczas nie miał żadnych konfliktów z prawem. Uczestniczył wprawdzie raz w zdarzeniu drogowym, w wyniku czego otrzymał mandat i 6 punktów karnych, o czym wspominał w wyjaśnieniach, nie jest to jednak okoliczność obciążająca z uwagi na swój incydentalny charakter. Zdaniem Sądu pokreślenia wymaga okoliczność, iż oskarżony posiada prawo jazdy od ponad 50 lat i w tym, jakże długim okresie, nie popełnił żadnych przestępstw godzących w bezpieczeństwo w komunikacji. Nadto za warunkowym umorzeniem postępowania przemawiał fakt, że jego zachowania nie charakteryzowała brawura, do zderzenia doszło, gdy oskarżony poruszał się z nieznaczną prędkością, około 20 km/h..

Nie można także zapominać, iż oskarżonemu przypisano występek charakteryzujący się nieumyślnym naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym stypizowanych w art. 22 ust. 1 i 4 pr.r.d. i w konsekwencji nieumyślnego spowodowania u pokrzywdzonego P. B. obrażeń wymienionych w art. 157 § kk. Wszystkie te okoliczności powodują, iż zdaniem Sądu przyjąć należy, że zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu nie są znaczne, a w konsekwencji zachodziły w niniejszej sprawie przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego i wyznaczenia mu rocznego okresu próby.

Dodatkowo, należy zauważyć, że oskarżony jest emerytem, jego dotychczasowe życie i warunki osobiste przemawiają za stanowiskiem Sądu, że karanie J. G. byłoby niecelowe. Warunkowe umorzenie postępowania karnego w ocenie

Sądu będzie dla oskarżonego wystarczającą motywacją, aby w przyszłości unikać podobnie niebezpiecznych sytuacji i kierując pojazdem zachowywać wymaganą prawem szczególną ostrożność.

Powyższej oceny nie zmienia okoliczność, iż oskarżony nie przyznał się do winy. Ustawodawca określając przesłanki warunkowego umorzenia postępowania, nie zawarł bowiem takiego wymogu, a jedynie wskazał, że jego wina nie może budzić wątpliwości. Pogląd taki reprezentowany jest także w orzecznictwie „Sąd może, mimo nieprzyznania się oskarżonego orzec o warunkowym umorzeniu, jeżeli oceni, że okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości - podobnie jak może również, mimo przyznania się oskarżonego uznać, że wątpliwości takie istnieją, i skierować sprawę na rozprawę” (tak m.in. SN w postanowieniu z dnia 27 listopada 2003 r., V KK 301/03). Należy przy tym podkreślić, iż mimo nie przyznania się do winy, oskarżony szczegółowo i wiarygodnie opisał okoliczności wypadku, co pomogło w ustaleniu stanu faktycznego.

Zgodnie z brzmieniem art. 67 § 3 k.k., w przypadku warunkowego umorzenia postępowania, Sąd zobowiązuje sprawcę do naprawienia szkody w całości lub w części. W przedmiotowej sprawie Sąd nie orzekł wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, gdyż czyn popełniony przez J. G. nie wywołał szkody materialnej, a pokrzywdzony nie złożył stosownego wniosku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak sentencji wyroku.